

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Eginhartvs De Vita Caroli Magni, Animadversionibvs Illvstratvs

Bessel, Friedrich
Reinhard, Johann Friedrich

Helmeftadii, 1667

Caput XXXII.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10996

1. **A**ppropinquantis finis complura fuere * præfagia, * MS. ut non solum alij, sed & ipse hoc minitari sentiret. *prodigia*
2. † Per tres continuos vitæque termino proximos annos & Solis & Lunæ creberrima defectio, ac in
3. sole macula quædam atricoloris septem dierum spatio vi-
4. sa. † Porticus quam inter basilicam & regiam operosâ mole construxerat, die Ascensionis Domini subitâ ruinâ usq;
5. ad fundamenta collapsa. † Item pons Rheni apud Moguntiacum, quem ipse per decem annos ingenti labore & opere mirabili è ligno ita construxit, ut perenniter durare posse videretur, ita tribus horis fortuito incendio conflavit, ut præter quod aqua tegebatur, nè una quidem * ha-
6. stula ex eo remaneret. † Ipse quoque cùm ultimam in Saxoniam expeditionem contra Godefridum regem Danorum ageret, quâdam die cum ante exortum solis castris egressus iter agere cepisset, vidit repente delapsam cælitus cum ingenti lumine facem à dextra in sinistram per serenum aëra transcurrere; cunctisque hoc signum quid portenderet mirantibus, subitò equus, cui infidebat, deorsum capite merso decidit, eumque tam graviter ad terram elisit, ut fibula sagi ruptâ, baltheoque gladii dissipatò, à festinantibus qui aderant ministris exarmatus sine adminiculo levaretur. † Iaculum quoque quod tunc fortè manu tenebat, ita elapsum est, ut viginti vel eò amplius pedum
7. spatio * procul jaceret. † Accessit ad hoc creber Aquensis palatii tremor, & in domibus ubi conversabatur assiduis laquearium crepitus: tacta etiam de cælo in quam postea sepultus est basilica, malumque aureum, quo tecti culmen erat ornatum, icu fulminis dissipatum, & supra domum Pontificis quæ basilicæ contigua erat, projectum est.
8. † Erat in eâdem basilicâ in margine coronæ, quæ inter superiores & inferiores arcus interiorem ædis partem ambi-

* MS.
astula

* MS.
longè

ebat, Epigramma sinopide scriptum, continens quis auctor esset ejusdem templi, cujus in extremo versu legebatur, PRINCEPS CAROLUS, notatum est à quibusdam eodem quo decessit anno, paucis ante mortem mensibus, eas qui PRINCEPS exprimebant literas ita esse deletas, ut penitus non apparerent. † Sed superiora omnia sic aut dissimulavit, aut spreuit, ac si nihil horum ad res suas quolibet modo pertineret.

ANIMADVERSIONES

AD CAP. XXXII.

Soli & luna creberrima defectio.] Fuerat hæc quondam & est apud non paucos Mathematicorum, superstitio, crebras luminarium eclipses, mortem alicujus Principis portendere. Potissimæ autem Solis ac Lunæ defectiones, quas indicat Noster, neque continuæ sunt, neque vitæ termino omnes proximæ. Nam *Adelmus* ac *Regino*, quorum alter matheos insigniter peritus fuit, etiam minuta quæque, quæ in sole tum observata sunt, annotârunt. Itaque *Anno 807.* observat *Adelmus* ter Lunam obscuratam esse, & Solem semel, siquidem computatio instituat ab anni proximè præcedentis Septembri ad anni dicti Septembrem. Mox *Anno 810. Sol & Luna bis defecerunt*, notante etiam *Regino* *lib. 11.* & iterum *Ann 812.* Solis defectio ab *Adelmo* & *Regino* animadversa. Sed qui hæc in præfagia trahi possunt? præsertim ab iis, qui sæpius talia in cælo fieri observârunt. Quare aut præternaturalis quædam solis fuerit oportet constitutio ab aliis non annotata, aut vulgi sententiam secutus est Noster. Nam quòd *Sigebertus*, & *Albertus Stadenis* uterque *ad ann 798.* Solem per dies septendecim eclipsatum scribunt, ita ut naves in pelago oberrarent, fabulosum prorsus est, & nullius veteris scriptoris testimonio comprobatû. Repetit tamen eadem *Elimandus* apud Auctorem *Chronici Belgici sol. 42.* Impudentius etiam mendacium commisit *Werner. Rolvinck. fasciculo temporum at. 6. ad ann. 794.* Solem stetisse spatio trium dierum ut *Carolus* vinceret. Quod ipsum ex imperitiâ proculdubio profectû, cum legerent solem hoc aut illo tempore stetisse in certo signo, ipsi non cursûs spacia, sed quietis determinari crederent, ut exquisitè monet *Cl. Boëclerus in Carolo p. 48.*

In Sole macula quadam atrii coloris, septem dierum spacio visa) Maculam vocat, quem Mercurium fuisse constat sub sole visum. Auctor ejus rei Auctor annalium Francicorum Ademar, seu Adelmus potiùs, neque enim
Egin-